

CENACLUL FANZIN
artZONE S.F.

weird fiction and fantasy edition

NR.1/2021

CUPRINS

- Liziera de Ana-Maria Burlacu - pag. 3
- Leul de safir de M. Șt. Cărbunaru - pag. 6
- Cu ochii închiși de Adriana Burlacu - pag. 8
- Momeală vie de Gabriel Leonard Sîrbu - pag. 10
- Departe de Hades de Maria Teodora Popescu - pag. 13
- Sub soarele deșertului de M. Șt. Cărbunaru - pag. 15
- Venirea mării de Lord Dunsany (traducerea Mircea Cărbunaru (sr.) & Bogdan Fofircă - pag. 17)

Despre fanzin și autori

Fanzinele sunt publicații realizate cu mijloace accesibile prin intermediul cărora fanii unui fenomen cultural sau grupurile creative își pot promova realizările. La Brăila, **Fanzinul ArtZONE SF&F** nu este o premieră absolută în popularizarea literaturii science-fiction și fantasy, ci o revenire la o tradiție începută în anii '90 de Cenaclul "SFera" care a dat numeroase nume de autori ai genului și ar fi suficient aici să amintim de Marian Coman, Aurelius Belei, Mircea Cărbunaru, Silviu Jureski etc. Iată că la 20 de ani distanță reînvie o nouă mișcare SF&F care oferă recent înființatului cenaclu ArtZONE SF (n.r. - cu ajutorul "SFeroizilor" veterani, a Asociației Culturale "ArtZONE" și a Bibliotecii Județene "P. Istrati") o platformă literară autentică destinată autorilor brăileni de science-fiction și fantasy, mai tineri sau mai noi, despre care sperăm, din tot sufletul, să auzim aprecieri pozitive: Ana-Maria Burlacu, Maria Teodora Popescu, Adriana Burlacu, Mircea Ștefan Cărbunaru, Gabriel Leonard Sîrbu.

Conținutul fanzinului este ancorat undeva între straniu și fantezie, adică între weird fiction și fantasy, probabil și datorită dorinței de evadare în imaginar și basm, în aceste vremuri apăsătoare de pandemie.

Liziera

de Ana-Maria Burlacu

Priveam chipul inexpresiv și supt de viață al tatălui meu. Mama îl îmbrăcase cu cea mai bună cămașa găsită prin casă, cu o pereche de pantaloni îngrijit peticiți și îl încălțase cu o pereche nouă de galoși. Culoarea închisă a părului îl făcea să pară mai palid decât era. Nu mai arăta ca omul alături de care obișnuiam să-mi petrec zilele, să pierd timpul în fața televizorului mic și pătrățos, uitându-ne împreună la filme western, comentând ce am face noi în locul protagonistului. Acum nu putea să stea măcar în fotoliul lui preferat și nici nu mai știa cine sunt, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am ridicat furios de lângă el. Nu îmi venea să cred că o astfel de nenorocire se abătuse peste familia noastră. O simțeam adânc înfiptă în suflet și mă făcea să nu mai gândesc, să nu văd limpede ceea ce se întâmpla în jurul meu. Povara deznădejdii mă strângea ca un laț înfășurat în jurul gâtului și simțeam cum mă lăsa fără suflare, încetul cu încetul.

Am sărit, scos din starea de mizerie în care mă aflam, când ușa camerei s-a izbit de perete. Lemnul putred s-a desprins din balamale și a căzut cu zgomot asurzitor pe podea. În dormitor au intrat doi bărbați înalți, cu un aer străin și au început să zbiere la mine într-o limbă pe care nu o cunoșteam. Unul dintre ei mi-a prins brațul într-o strânsoare de menghină și m-a târât afară din cameră unde m-a aruncat în genunchi, pe podea, alături de mama. Ne-au legat mâinile la spate cu o sfoară veche apoi au început să caute ceva prin cele două camere ale cocioabei în care locuim. În urma lor mizeria rămasă lăsa impresia trecerii unui vârtej. Nu știam cu ce scop veniseră, dar eram tot mai convins că nimic nu era în regulă cu ei și situația devenea complet ireală.

Le urmăream furia și repeziunea cu care

deschideau sertarele dulapurilor și scormoneau prin interiorul lor. Pe unul dintre ei îl vedeam mai bine. Era un bărbat înalt cu chipul brăzdat de riduri adâncite, poate, de frigul de afară. Culoarea părului era stranie. Nu mai văzusem. Firele galben pal îi acopereau capul și fața. Când mi-a simțit privirea ațintită asupra-i s-a întors spre mine și a continuat să zbiere în acea limbă necunoscută.

Deodată celălalt bărbat se întoarse cu pași grăbiți din camera în care se afla tatăl meu. Expresia feței sale nu exprima nimic bun. Era încruntat iar în ochi răzbătea acea neliniște ce precede violența. I-a șoptit ceva camaradului său dar mi-am dat seama

imediat ceea ce spusese când a îndreptat pistolul către capul mamei. A apăsat trăgaciul. Mama a atins pământul cu o bufnitură. Priveam înmărmurit cum balta de sânge se întindea, ajungând sub genunchii mei. I-am auzit pe cei doi străini cum au ieșit tropăind afară, dar nu am putut să-mi iau privirea de la gaura din capul mamei.

Apoi nu știu cât timp am mai stat cu privirea plecată spre pardoseala murdară și șubredă prin ale cărei crăpături se scursesese sângele cald al mamei. Era ceva uluitor în această imagine morbidă. Cât de repede se încheaga sângele și cum își schimba culoarea într-un fel de pastă maronie, amestecată cu praful podelei din lemn. Cu cât priveam mai mult fața acum palidă și ștearsă a mamei cu atât mă simțeam din ce în ce mai vinovat și singur. Nu mai aveam pe nimeni și era numai și numai vina mea. Dacă nu mi-aș fi băgat nasul unde nu trebuia acum tata poate că ar fi fost în viață și nu ar fi zăcut la pat, sau poate că ar fi fost în drum spre casă cu vânat proaspăt; mama ar fi trebăluit prin bucătărie, pregătind cina, iar eu aș fi stat pe canapea, entuziasmat că reușeam să prind canalul nostru preferat, cu o antena de cameră obosită. Îmi doream să mă întind pe jos lângă mama și să zac acolo

până aveam să dispar și eu din lumea asta nemiloasă. Cum frigul începuse deja să-mi pătrundă corpul, ar fi fost doar o chestiune de timp.

Dar aleg să mă ridic. Genunchii dor cumplit așa că mă târăsc până la cel mai apropiat perete, pentru a găsi sprijin să mă salt în picioare. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să scap de sfoara care-mi săpa răni în pielea încheieturilor. Drumul până la bucătărie mi s-a părut unul mistuitor. Simțeam cum picioarele îmi erau gata să cedeze la fiecare pas.

Mama tăia zarzavatul pentru mâncare atunci când o chemasem la tata, crezând că-și dă ultima suflare iar cuțitul rămăsese uitat neglijent pe marginea mesei. Mi-am pus încheieturile deasupra cuțitului și am început să le mișc orizontal. Lama îmi tăia pielea pe alocuri, însă durerea mă făcea să-mi mișc mâinile mai repede. Voiam să se

sfârșească odată.

Funia destul de subțire a cedat iar cuțitul a căzut asurzitor pe podea. Aveam palmele pline de sânge dar libertatea mea era singurul lucru care conta în acel moment. Fără să mai stau pe gânduri am luat-o la fugă spre camera tatei. Am dat la o parte perna pe care o avea pe față, probabil folosită de bărbatul care intrase acolo. Stomacul mi s-a strâns și am vărsat tot din mine. Era vinețiu și plin de urme maroniu-roșiatice. Unele minuscule, însă altele erau mari cât palma mea.

Nu mai avea niciun rost să rămân. Dezastrul lăsat în urmă de ucigași mă împiedica să găsesc orice mi-ar fi de fost de folos pentru drum. Am plecat cu ce am găsit la îndemână. Nu aș fi suportat să mai stau și să simt prezența alor mei.

Chiar și așa, fiecare lucru pe care puneam mâinile îmi trezea amintiri, iar faptul că a trebuit să caut în haosul lăsat nu m-a ajutat cu nimic. Am pus tot în rucsacul vechi de vânătoare al tatei. Nu mă lăsa inima să-l iau pe cel nou. Înainte să plec definitiv trebuia să mai fac un singur lucru pe care creierul meu îl refuza cu încăpățănare. Plângeam dar tot aveam să o iau pe mama de pe jos și să o pun în pat, lângă tata. Și exact așa am făcut.

Odată ce-am pășit afară din casa căreia îi

spusesem atâta timp „acasă”, am început să fug prin pădurea ce o înconjura, până am simțit că mă sufoc. Nici atunci nu m-am oprit. Nu aveam cum să mă opresc până nu ajungeam în locul unde a început totul.

Niciodată nu i-am înțeles pe ai mei de ce au ales să locuiască în mijlocul pădurii, într-o cocioabă dărăpănată, mai ales atunci când televizorul spunea că orașul se afla într-o perioadă dintre cele mai prospere. Eu întrebam mereu dar nu-mi se răspundea sau eram mințit. Visam să văd clădirile uriașe care se înălțau aproape de nori; să alerg împreună cu alți copii sau să merg la școală, să învăț scrisul și cititul.

Liziera, marginea pădurii, locul unde trebuia să ajung, se afla la cel mult două zile de mers. Asta dacă aș fi știut drumul. Copacii păreau toți la fel. Aceleași forme și umbre. Auzeam aceleași sunete. Cred că am început să mă învârt în cerc. Au trecut zile. Puțina mâncare pusă în rucsacul tatei se terminase, iar apă nu găsisem nicăieri. Corpul îmi tremura din cauza gerului și zăpezii ce se așternuse și a slăbiciunii. Crengile copacilor îmi sfâșiaseră hainele, iar pantofii îmi erau grei în picioare din cauza chiciurii. Mă simțeam la fel de neputincios ca atunci când îmi priveam tatăl bolnav. Mentea mea pierduse noțiunea timpului. Puteau fi câteva zile, o săptămână, cine știe, poate chiar o lună. Părea să fi trecut o eternitate până când am văzut lumina.

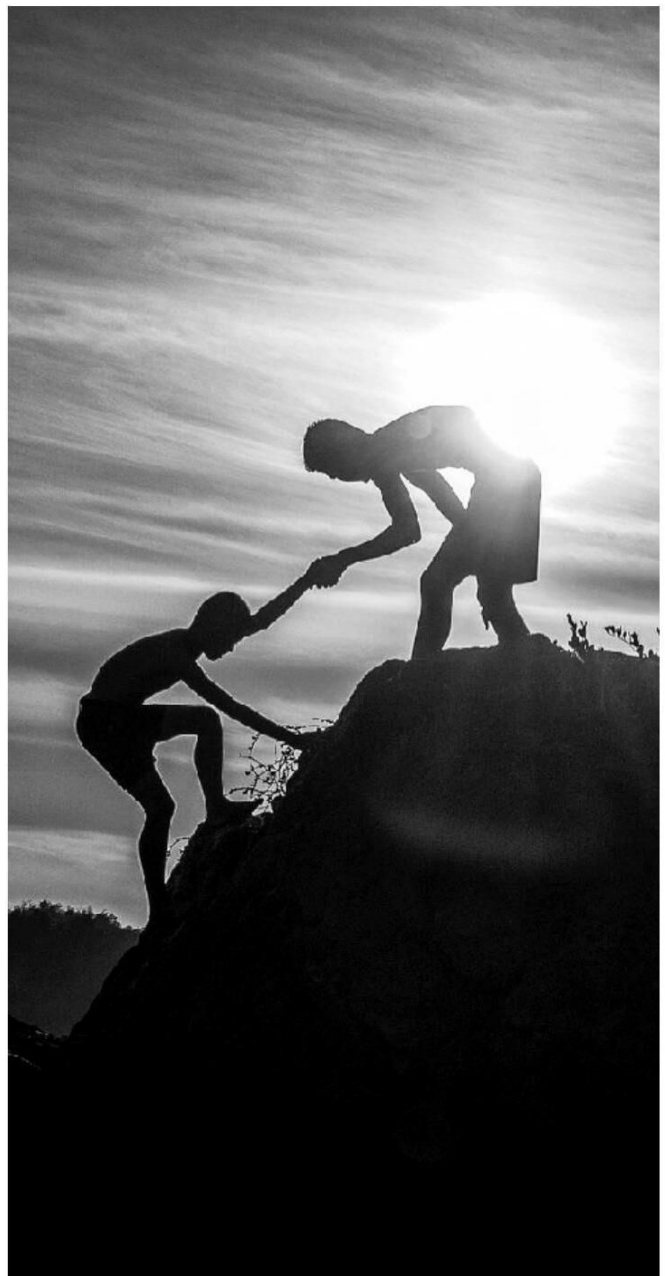
Chiar atunci când simțeam că sunt la capătul puterilor am auzit un strigăt care îmi rostea numele. Mi-am acoperit urechile cu podurile palmelor, fiindcă nu-mi venea să cred. Cineva mă căuta! Deodată parcă am revenit la viață. Am început să alerg amețit către sunet, disperat să nu dispară.

Cu cât alergam mai mult, cu atât vedeam mai bine lumina lizierei. Se auzeau râsetele și țipetele copiilor, aglomerația orașului. Brațele mi s-au întins instinctiv în față, orbește. Îmi auzeam numele din ce în ce mai clar. Era un glas feminin, puternic dar melodios, care mă îmbrăca într-o căldură binecunoscută, a

brațelor mamei când mă cuprindeau să dorm și-mi cânta numele. Tânjeam după amintirea ei. Până să-mi dau seama că acest lucru este imposibil am cuprins lumina care aproape că îmi arsesese ochii.

Privirea încețoșată stătea îndreptată spre un tavan putred, întunecat și rece. O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Încă îmi puteam auzi numele, dar de data asta cântat cu timiditate. Îmi întorc capul spre mama care, încă palidă și plină de sânge, stătea în picioare, în fața mea cu mâna întinsă, așteptându-mă. De cealaltă mână o ținea tata, costeliv și vinețiu, cu un surâs strâmb pe față. Cred că nu l-am mai văzut niciodată zâmbind așa.

Am apucat mâna mamei.

Leul de safir

de M. Șt. Cărbunaru

Ceasul care aducea furtuna se împlini la miezul zilei. Clocotul tunetelor fu resimțit adânc, până în crăpăturile de pe fundul mării iar valurile se asmuțiră asupra țărmurilor cu stânci ascuțite. Cum vântul împingea, urlând, apele spre adâncuri, poveștile de demult își încetară somnul străvechi și își deschiseră ochii, așa cum era prezis.

Marea Alwaar era neliniștită însă Paladinul Albastru era pregătit. Drumul lung bătut de spadasi în îl copleșise, dar nu într-atât încât să nu-și ducă misia la capăt. Nu avea de ales. Știa că ceva se va întâmpla încă de când vizitase Vechea Cetate și încercase fără succes să-și găsească maestrul.

Însă cum lucrurile se mișcă, respiră și nasc evenimente, prezența lui în oraș nu fusese întâmplătoare. Poate doar circumstanțele în care urechile-i auziseră zvonuri despre câțiva oameni misterioși, pomeniți drept

„Treimea”. Nimeni nu știa dacă ei se aflau în cetate sau dacă urmăreau ceva.

Abia după câțiva ani, când onorase o rugămintea unui bătrân din portul Ulris, deslușise cuvintele auzite în Turnul Stacojiu, din Vechea Cetate:

*“Când Marea cea Mare
își va scuipa amărăciunea,
Înțeleptul și șarpele vor
cădea în adâncuri
Iar leul din safir de își va
accepta menirea,
Tihna pierdută se va
așterne peste lucruri.”*

Paladinul a înțeles ce se întâmplase cu maestrul său cât și natura Treimii. Ei îngrijeau de orânduiala lucrurilor care erau prorocite, cu mulți ani înainte de împlinirea lor.

Acum aștepta, rece, la marginea prăpastiei. Părul lung și negru îi cădea pe umerii lați. Stropii reci și sărați ai mării îi biciuiau fața și îi îngreunau veșmintele. Roba safirie cu broderie de aur și cămașa naramzie de sub platoșa metalică străluceau ireal prin aerul întunecat de furtună.

Mâna sa împodobită cu giuvaierie măiestrit lucrate se așeză grea pe mânerul de abanos al sabiei. Scoase din teacă arma cunoscută de mulți drept Fassil, Separatoarea. Lama ei fină ca mătasea și ascuțită precum kirinul prețuit de toate neamurile, putea tăia adânc, atât materia văzută cât și cea nevăzută a tuturor lucrurilor lumești.

Alwaar deveni tot mai agitată. Atunci, prin spuma mării, șar'kaal-ul rupse pelicula apei

și se înalță
tumultuos
spre cer. Trupul
său lung și alunecos
se unduia în văzduh,
prinzând curenții de
aer ce-l țineau
deasupra stâncilor.

Suflul grăbit al
spadasinului și
scrâșnetul tăișului
armei pe solzii ca de
piatră ai bestiei,
puteau fi auzite în
adâncurile stăpânite
de ființele mării și
chiar până în casele
fermierilor aflate la
sute de stâneni
depărtare, dincolo de stâncile de pe țărnm.
Sunetele luptei îi aduceau aminte
paladinului de forja vechiului ținut în care a
fost făurită Fassil, din metal viu, bătut pe
nicovala Caras, cu ciocanul Maghral.
Ascuțite și ritmate erau loviturile ciocanului,
ca muzica, dar nu din flaut de lemn scoasă,
ci din suflul foalelor, din foc și metal...

Ca doi curenți, unul cald și unul rece, se
ridicau și se coborau unul peste celălalt,

parcă într-un dans
crâncen și sălbatic. De
câte ori zbea cu arma,
bestia aluneca pe
lama sabiei. Doar
când apucă șarpele de
creasta-i osoasă și se
avântă cu el spre norii
negri, spadasinul
reuși să-l dovedească,
lovindu-l adânc în
ochi. Șar'kaal-ul căzu
răpus în mare. Dar cu
ce preț?

Doar nisipul ud
mai domoli căderea
luptătorului. Sabia-i
părea tot mai grea și
brațul tremura sub
povara ei. Zdrobit, mândrul erou își dădu
încet ultima suflare. Apoi Alwaar, marea
învolverată, se liniști și amuți pentru un
timp, iar cerul se limpezi ca un omagiu adus
de zeii din vechime.

Trupul muritor fu luat de ape și spada
pierdută. Legenda Paladinului Albastru care
a înfrânt șar'kaal-ul călătorește încă printre
muritori, perpetuându-se mereu cât va
exista cineva să îi spună povestea.

Cenaclul ArtZONE SF a luat ființă la sfârșitul anului 2018 după finalizarea **Atelierul de scriere creativă "Arta de a scrie SF&F"** inițiat de **Biblioteca Județeană "Panait Istrati" Brăila**. Coordonarea a fost susținută de scriitorul și publicistul **Mircea Cărbunaru** și booktuber-ul **Gabriel Leonard Sârbu**, ambii foști membri ai cunoscutului **Cenaclu de Arte Vizuale și Literatură de Anticipație "SFera" Brăila**, structură care a așezat orașul nostru, în anii '90, pe harta națională a literaturii science-fiction, fantasy, precum și a subgenurilor conexe. Proiectul s-a finalizat cu o antologie de texte, **"Captivi în imaginar"**, bine primită de cunoscătorii literaturii SF&F datorită diversității genurilor abordate și calității povestirilor semnate de autori debutanți, în principal tineri și foarte tineri. Așa a luat naștere ideea de a duce mai departe, la Brăila, torța aprinsă a imaginației sub un nume nou, **Cenaclul**

ArtZONE SF, patronat de **Asociația Culturală ArtZONE Brăila**. Chemăm alături de

noi toți iubitorii de SF&F din Brăila. Ne puteți contacta pe grupul de Facebook cu același nume:

CENACLUL ARTZONE SF BRĂILA (<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>)

 M.C.

Cu ochii închiși

de **Adriana Burlacu**

știe care colț de țară. Ce scria acolo iarăși nu interesa pe nimeni. Mai mult ca sigur se prezentau întâmplări serbede cu iz profesional, se schimbau amabilități leșinate și felicitări de conveniență cu ocazia vreunei sărbători mai importante.

Dimineața despre care însă vreau să vorbesc nu părea nici ea ieșită din comun. Profesorul se trezise cu o stare de agitație care îi era necunoscută. Nu ținea minte să fi simțit așa ceva, nici măcar în urmă cu 40 de ani, când Ioana, fata preotului din sat, îi zâmbise de la fereastra casei cu zorele, pe unde trecea zilnic, în drum spre școală.

Starea sa de freamăt nervos părea să se acutizeze atunci când se apropia de ușa dulapului în care își ținea, într-o ordine perfectă, cele trei costume negre, vreo șapte cămăși albe, subțiate de atâta purtat, două cravate și două perechi de pantofi.

Exasperat, deschise ușa dulapului. Nimic. Chiar nimic. Negrul împânzea spațiul din fața ochilor, dar părea că îi cuprinde și mintea. "Ce naiba e cu golul

ăsta întunecat?", fu începutul unui gând care dispăru la fel de repede precum apăruse... ori poate că negrul era răspunsul. „Imens ca o gaură neagră? O cameră lipsită de lumină? Un perete negru?“, își spuse privind înainte, dar fără să vadă nimic. Stătea, aparent calm, fără să se miște. Nu îndrăzneala să atingă întunecimea nici măcar cu un deget. În cele din urmă oftă, închise ochii și străpuse acel întuneric cu mâinile, cu ambele picioare, apoi cu tot trupul. Observă mirat că nu cade nicăieri, că energiile din lăuntru nu se schimbaseră, că lipsa luminii nu o resimțea atât de acut. Mult mai încrezător, deschise ochii.

O strălucire îi năpădi ochii și-l făcu să clipească des, până la lacrimi.

„Asta-i soarele. Clar. A fost eclipsă... ori poate am orbit sau am fost orb și abia acum mi-am recăpătat vederea. Aberez, desigur! Am sinestezie senzorială și pot să fac ce vreau cu realitatea mea. Uite, chiar simt un miros de vanilie, sau nu, de portocală”.

Închise ochii și simți că face

De ceva vreme, nimeni nu îl mai lua în seamă pe profesorul de istorie Baltazar Naca. Chiar și elevii săi nu-l luau în serios și nici măcar nu erau alți amatori care să-l simpatizeze mai mult. Motivul părea banal: era atât de morocănos încât preferai să ieși la plimbare într-o zi ploioasă decât să vorbești cu el. Ce-i drept, nici Baltazar nu se străduia prea mult să intre în grațiile celorlalți. Propria persoană îi era mai mult decât suficientă, așa că trăia în lumea lui, fără să manifeste vreo curiozitate pentru tot ce era în jur, doar cel mult atunci când primea câte o scrisoare de la vreun fost coleg, stabilit în cine

doi pași în urmă. „Acum e iar întuneric... și miroase a ananas. Ce-o fi dincolo de ușă? Miroso de portocală sau ananas? Lumină sau întuneric? Alb sau negru?”

Deschise ochii și în jurul său totul părea transparent, ca de sticlă, dar nu îl miră cele văzute. Era ca și cum se așteptase la toate lucrurile noi care i se întâmplau. Baltazar Naca râse cu poftă așa cum nimeni nu-l mai văzuse vreodată, închise ușa dulapului dar se prăbuși și își pierdu cunoștința.

Își reveni după ceva vreme și nu schiță niciun gest pentru câteva minute bune. Încerca să fie rațional, dar în același timp dorea să caute ușa dulapului, să afle ce este dincolo de ea. Să vadă negrul acela abisal, sau mai bine lumina albă. Nu, doar negrul. Chiar îi era dor să-l vadă.

„Dacă sunt mort? Dacă eram viu, vedeam negrul? Îl vedeam! Sunt sigur. Sunt mort? Nu vreau să știu. Dar vreau să-l văd. Mai mult, nu îmi pot închide ochii. Da, clar, sunt mort! Nu mai dorm fiindcă nu mai am din ce să mă trezesc... Ori poate că am, așa, ca o ultimă speranță”. Vorbele îi aparțineau, își recunoștea vocea, dar îi sunau complet străine.

Oftă adânc, apoi încercă încă o dată să deschidă ochii. Spre surprinderea lui se trezi culcat pe podea, lângă ușa dulapului. În jur, totul părea scaldat într-o lumină aurie, cea pe care o dă soarele de

vară, imediat după ce se ridică pe cer. Leși din cameră, dornic să vadă cât mai mult, și privi în jur: recunoscuse din prima căsuța cu zorele, veranda vopsită în albastru deschis, apoi văzu un smochin lângă stratul de flori de Gura Leului și... „Dumnezeule! Uite-o! Este ea, e aici!”

Ioana stătea lângă smochin, jucându-se cu o floare. Îl văzu pe Baltazar, în picioare, cu ochii strălucind ca a unui om nebun sau a unuia cuprins de fierbințeală.

– Te-ai trezit? Ai dormit numai două ore! E abia șase! Am făcut cafeaua, o găsești pe măsuta.

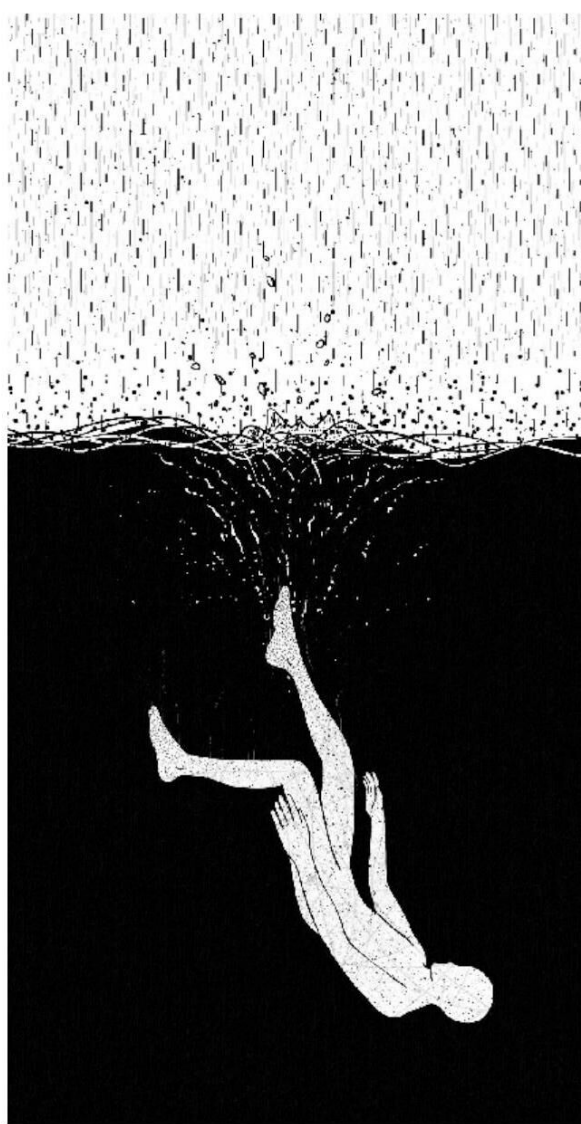
Baltazar privi măsuta de pe verandă și văzu cana lui neagră pe care nu o vedea neagră... dar știa că e neagră fiindcă așa îi spusese Ioana când i-o cumpărase de la

olarii care veneau la târgul de duminică: „Ți-am luat o cană neagră, să te simți și tu bine când bem cafea.”

Ioana se apropie de el, îl luă de mână și vru să intre în casă. Mirosea a vanilie, parcă și a portocală, ba chiar avea și un iz ușor de ananas ce îi înțepa nările.

–Nu! se împotrivi Baltazar. Rămânem aici, afară. E plăcut, încercă el să mai îndulcească refuzul.

O mângâie ușor pe obraz apoi se așezară pe șezlonguri și sorbiră fiecare câte o gură de cafea. Involuntar, din plăcerea momentului, Baltazar închise ochii. Zâmbi și căzu în gol.

MOMEALĂ VIE

de Gabriel Leonard Sîrbu

– Bine ați venit pe Lacul Cetus, domnule Mihai, spuse administratorul către pescarul nou venit.

Administratorul era un tip trecut cu mult de anii tinereții și ținea să arate acest lucru mai ales prin afișarea unei stufoase bărbi încărunțite, împletită în mici codițe răzlețe. Cupărul sârmos și fața arsă de soare, acesta părea ieșit direct din filele unei vechi povești marinărești scrise de Jules Verne.

– Mulțumesc, domnule Baha fiindcă primiți și astăzi. Știu că de obicei nu faceți excepții, dar vă sunt recunoscător pentru oportunitate.

– Sper că astăzi ați venit mai pregătit decât data trecută pentru a nu repeta incidentul cu lanseta ruptă, r ă s p u n s e i r o n i c administratorul.

– Normal, spuse îngâmfat pescarul, am o lansetă cu umplutură de carbon, fir textil de treizeci și mulinetă Daiwa... Black... Widow.... spuse sacadat pescarul punând accent pe ultimele cuvinte.

– Oho! Se pare că ați venit pregătit. Acum doar să nu vă prindă pe

nepregătite atacul și să vă smulgă lanseta din mână. Vă aduceți aminte că am avut un caz săptămâna trecută. V-am povestit, nu? Adăugă administratorul aplecându-se și scăzând un pic tonul vocii, parcă împărtășind un secret bine păstrat.

Pescarul se aplecă la rândul-i și scoase la iveală un harnașament ciudat. Cineva care ar fi privit întreaga scenă ar fi avut impresia că asista la o tranzacție ilegală.

– Am făcut această vestă la comandă, la un cunoscut de al meu, spuse Mihai. După ce o pun pe mine și asigur lanseta de ea doar dacă o rupe poate să scape, altfel al meu!

Ultimul cuvânt pecetlui discuția și lăsă impresia că orice explicație viitoare ar fi fost de prisos. Așa că Mihai se îndreptă către standul de pescuit călcând parcă un pic mai mândru decât era până atunci. În urma sa, administratorul dădu ușor din cap și se îndepărtă șchiopătând spre treburile sale.

Pescarul începu pregătirile pentru ceea ce spera

să fie partida perfectă de pescuit. Pregăti bățul cu ranforsat din carbon la care atașă mulineta umplută cu fir textil împletit în opt, cămășuit pentru rezistență sporită la abraziune. Atașă montura cu fir metalic pentru a nu fi tăiat de mușcătura peștelui și un cârlig de cinci pe zero legat cu unul din nodurile sale speciale.

Spre deosebire de pescarii mai tineri care nu aveau nici timpul, nici răbdarea de a-și confecționa propriile monturi, pescarul se mândrea cu dibăcia și priceperea dovedită prin migala pe care o acorda construirii lor. Cei mai mulți se împăcau cu ideea de a achiziționa monturi gata făcute de la diferite magazine cu articole de pescuit, pe când Mihai își dedica, uneori, zile întregi legării de cârlige sau turnării de plumbi. Cârlige se găseau deja gata montate, dar niciodată nu puteai fi sigur de calitatea legăturii.

Nodurile erau punctul său forte deoarece știa atâtea tipuri: nodul cui, buclă fără alunecare, bucla perfectă, nodul fără nod, nodul rapid, bucla chirurgului și poate cel mai greu dintre toate nodul FG, Fred Goldman, se spunea că pentru a reuși să faci acest nod îți trebuiau patru mâini.

Bineînțeles că totul se putea rezolva cu atașarea unor greutateți la capetele firului și astfel se rezolva problema mâinilor suplimentare, dar acesta era unul dintre secretele sale bine păstrate. Unii oameni erau buni la a face bani, alții se pricepeau să cânte sau puteau scrie poezii, nodurile erau poezia sa. Felul în care se îmbinau firele ca într-un dans complicat pe care el îl coordona asemeni unui regizor, cu pași ce se armonizau după o muzică doar de el știută era ceva aproape magic.

La fel ca și data trecută alesese să folosească momeală vie. Râma se zvârcolea în cârligul ce îi străpungea trupul căutând o cale de scăpare din acest instrument de tortură în care se trezise prinsă fără posibilitate de scăpare. Pentru o clipă pescarul admiră nada din carlig zâmbind la perspectiva capturii „monstrului” care îi frânsese bățul undiței ca o surcea. Cu cât râma se zbătea mai tare, cu atât părea mai apetisantă.

Îmbracă harnașamentul, asigură lanseta de acesta și privi în lungul apei. O adiere ușoară făcu trestii de la mal să freamăte ca un murmur abia auzit. Mihai își acordă o clipă de liniște în care privi lacul în toată

măreția sa.

Ridică lanseta în poziție oblică pentru a-și lua avânt în lanseu. Pentru o secundă totul îngheță: vântul, râma, pescarul, lacul. Palmele stânsă mânerul lansetei într-o înclăștare fermă, miji privirea pentru a vedea mai bine locul unde plumbul va lovi apa. Instinctul puse stăpânire pe corpul său și cu o smucitură controlată lansă. Montura zbură cu un șuierat ce tăie aerul. Experiența își spunea cuvântul și lovi cu precizie locul vizat. Trase frâna mulinetei și așteptă. Celelalte partide de pescuit îl învățaseră că mușcătura va fi rapidă și neașteptată. Bănuia că nu avea de a face cu un pește mofturos ci mai degrabă cu prădător nervos, poate un șalău sau o știucă de dimensiuni considerabile. Dar

era pregătit. Brusc totul vibră și se smuci violent. Mușcătura fusese exact cum se așteptase.

– Al meu ești. Spuse pescarul în timp ce încerca să strunească lanseta.

O smucitură, apoi încă una la fel de scurtă dar mult mai violentă. Totul se transmitea în corpul lansetei însă Mihai nu cedă. Dădu un pic drumul la frână pentru a nu risca să îi fie ruptă lanseta din nou. Asta îl va obosi un pic, apoi când nu va mai depune atâta luptă, avea să îl tragă la mal. Tamburul începu să se învârtă cu iuțeală, golindu-se văzând cu ochii. Părea că apa înghițea firul cu o viteză aproape ireală. Pescarul mai strânse frâna un pic în încercarea de a-i mai domoli fuga iar efectul fu exact contrariul. Peștele lupta acum cu forțe sporite. O umbră de panică i se instală în priviri și strânse frâna la maxim dar un clic anunță că unul dintre angrenajele mulinetei cedase. Pescarul privea înspăimântat când la tamburul care se golea cu viteză, când la apa învolburată a lacului.

Brusc firul se termină și capătul acestuia legat cu nodul cel mai sigur din lume, mândria sa personală, trase lanseta în adâncuri prinsă de harnașamentul bărbatului,

creat special pentru această luptă.

Peste două ceasuri administratorul se îndreptă agale spre standul acum liber și începu să strângă sculele lăsate în urmă de pescarul ghinionist. Telefonul sună pentru cine știe a câta oară în acea zi. Lăsă din mână rucsacul cu lucrurile adunate și răspunse:

– Da. Da. Bineînțeles, aveți noroc, tocmai s-a eliberat un loc dar... abia peste două zile se poate fiindcă azi am hrănit peștii... Cum? Nu, veniți degeaba cu porumb sau boiles, aici pică doar la momeală vie...

**AI CEVA
PENTRU
CULTURĂ
ȘI ARTĂ?
CAUȚĂ-NE!**

MOBIL: 0740231205
e-mail: artzone2016@yahoo.ro

<https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208>

ArtZONE
ASOCIAȚIE CULTURALĂ

Departee de Hades

de Maria Teodora Popescu

În sfârșit, în fața ochilor i se înfățișau frumoasele dealuri înverzite ale Toscanei. Era mult mai multă lumină decât... acolo.

„Acasă”, își spuse tânăra fată cu părul blond care-i curgea ca un râu strălucitor peste umerii goi și albi precum ceara.

El îi dăduse tot ceea ce avea nevoie, mai puțin libertatea și o legase pe vecie de lumea întunecată din adâncuri datorită unei reguli prostești... doar fiindcă mâncase dintr-o rodie.

Cine ar fi putut face asemenea reguli? Desigur Zeus, stăpânitorul tuturor. Chiar dacă nu stăpânea Infernul, ci fratele său, Hades, se părea că regula rămăsese literă de lege sub pământ iar Hades n-o schimbase cu toate că era liderul Lumii de Dincolo, unde Zeus nu mai avea putere.

Oare de ce?

Știa, cumva, că peste secole și secole îi era scris să o întâlnească și s-o convingă să o aducă în lumea sa? Dacă așa au stat lucrurile, atunci merita tot ceea ce-i făcuse. Era conștientă că îl rănise foarte tare pe Hades, ori poate că fusese puțin cam rea fiindcă el chiar o iubea.

Cel puțin așa i s-a părut când l-a citit. Da, se pricepea foarte bine la „a citi” oameni, nimfe, zei și titani, deopotrivă. Mama ei, Demetra, o învățase să facă asta, să își dea seama dacă oamenii pe care îi întâlnea aveau intenții rele. Era foarte protectoare. Cândva se gândise s-o închidă într-o cușcă de cristal, fără uși, din grădină, s-o protejeze cât mai bine. Numai că, după zile și zile de plâns încontinuu, de începuseră să hohotească și nimfele de pe malul râului cristalin ce șerpuia prin grădina roditoare a

Demetrei, zeița agriculturii a renunțat la idee.

Într-adevăr, era foarte frumoasă și de aceea credea că nimeni nu se gândea să-i facă rău, numai că majoritatea zeilor și oamenilor nu erau ceea ce arătau și puteau profita în mod oribil.

Frumusețea ei îl făcuse pe Hades să o răpească și să o ducă în Infern. Mai târziu, și-a dat seama că el chiar o iubea când l-a privit direct în ochii negri, ca două perle rare, fără seamăn în lume. Cu toate că avea mii de ani, Hades arăta tânăr și chipeș. ➔

Părul negru îi atingea ușor umerii, sprâncenele le avea perfect arcuite; atunci când zâmbea, obrajii descriau mici gropițe iar bărbia ascuțită definitiva chipul perfect și palid ca marmura. Ochii nu puteau minți. Iar toată acea strălucire a nopții ce se condensa în privirea lui sinceră îi spunea Persefonei că el chiar o iubea.

Până când se apropiase de ea cu fructul roșu, rotund, cărnos și parfumat, o rodie cum nu se mai văzuse nicăieri, iar ea n-avusese curajul să-l privească în ochi. A trebuit doar să i se facă foame și astfel și-a pecetluit viitorul, departe de pacea și siguranța de la suprafață.

Chiar și acum, la jumătate de an după această întâmplare, încă își amintea buzele sale subțiri arcuite într-un zâmbet mârșav spunându-i că nu mai putea să se întoarcă înapoi pe pământ, pentru a aduce primăvara.

Însă Persefona reușise să găsească ajutorul zeiței Hecate, venită în trecere prin Infern, chemată de Hades pentru a-i folosi magia. Cele două erau apropiate și se mai întâlneau, cu ani în urmă, în grădinile minunate de pe Pământ. Iubita nesupusă fu vrăjită să ia forma lui Hecate

iar când se duse la Regele Lumii de Jos, arătând precum Zeița Magiei, brusc, mintea îi fusese inundată de cele mai groaznice gânduri în legătură cu posesivitatea zeului care o ferecase în lumea întunericului.

Fără să stea pe gânduri, scosese de sub mantaua neagră un pumnal argintiu în a cărui lamă lucioasă se cuibăreau frânturi de univers și-l înjunghie în inimă, adânc, de douăsprezece ori, pentru cele douăsprezece luni din an pe care el voia ca ea să le petreacă, încontinuu, în Infern.

Numaidecât, i se alătură adevărata Hecate care, sub privirile împăienjenite ale zeului, deschise un portal magic, mov și tremurător, prin care pleacă împreună în lumea însorită de deasupra.

Ajunsă din nou acasă, Persefona trebuia să hotărască ce avea de făcut în continuare, mai ales după

ce dobândise obiceiul toxic să se cuibărească unul în brațele celuilalt în timp ce încercau să adoarmă. Pentru ea, îmbrățișarea lui care se dorea plăcută și călduroasă o simțea uneori precum zăbrelele unei colivii în care ea, pasărea, fusese prinsă pentru eternitate. Nu era însă nimic extravagant pentru o tânără zeiță și un Rege foarte bătrân care, cu toate acestea, arăta și se comporta precum un tânăr de vârsta ei.

Nu știa ce ar fi trebuit să mai simtă acum, ruptă de el, când ei fuseseră precum două statui legate, în piatră, una de alta.

Era prima zi altfel decât toate celelalte zile din ultima jumătate de an în care se trezise mereu alături de el.

"Astăzi a fost altfel", gândi Persefona. Astăzi își regăsise libertatea, departe de umbra lui Hades.

Sub soarele deșertului

de M. Șt. Cărbunaru

Le puteai auzi venind. Din depărtări, tropăitul lor cadentat cutremura pământul iar nori de praf se ridicau spre ceruri sub greutatea pașilor. Călătoreau în grupuri mari încât, dacă erai o frunză în vânt, le-ai fi văzut precum norii negri de furtună acoperind pământul.

Erau creaturi masive și maiestuoase. Iubeau soarele deșertului. Corpul lor acoperit de pene deschise la culoare se continua cu două picioare groase, lungi și noduroase, precum fibrele unor arbori

trecuți prin timp și uitați de lumina soarelui. Gâtul suplu dar puternic se termina cu un cap bombat acoperit de pene colorate adunate într-o creastă împunătoare. De sub ochii ageri ieșea în evidență ciocul plat, tare ca sânca, folosit pentru a scormoni după vietăți mai mici și mai puțin norocoase.

Creaturile alergau în turme dar nu aveau un lider ca în cazul altor seminții, însă trăsăturile cu care fuseseră înzestrate de Natură le aduceau avantaje nenumarate pentru că puterea fiecărui individ stătea în puterea grupului.

În bătălii nimic nu se compara cu forța și avântul lor, iar iuțeala și agilitatea erau arme redutabile sub hamurile călăreților wimánieni. De aceea au fost crescute și îmblânzite sute de ani până când bătălia din deșertul Dor'Holoth a schimbat soarta neamului Wimáni.

Povestea aproape uitată a wimánienilor spunea că acest mândru neam era printre cele mai pricepute în a lucra și spori roadele pământului construindu-și așezările numai pe lângă puținele surse de apă din marea de nisip. Pricepera lor de agricultori ai

pustietății îi împinsese aproape firesc spre următorul pas de evoluție: îmblânzirea puternicelor bestii numite de ei *bulen'thi*, după sunetele scoase din gâtlejurile lungi.

Glorioși au fost anii în care au trăit alături de păsările înalte. Legătura dintre cele două seminții era una fără seamăn. Interesul wimánienilor în aprofundarea legăturilor cu maiestuoasele creaturi venea din caracterul lor mărinimos și din dragostea pentru fiecare ființă vie care mai trăia în pustietatea aridă. Această bunătate a fost simțită de creaturile deșertului dar comuniunea lor avea să fie pusă la încercare.

Dinspre răsărit o altă civilizație prosperă privea cu invidie la relația wimánienilor cu creaturile împănate fiindcă îi făceau stăpânii deplini ai deșertului.

Mai târziu, locuitorii pustietății au mai pășit o treaptă în evoluția naturală a lumii în care trăiau fiindcă și-au făurit arme, protejându-și astfel pământurile de reaua voință a altor popoare.

Nu le-a fost ușor, dar *bulen'thi* i-a ajutat să-și învingă inamicii. Wimánienii spuneau că nu sunt doar simple păsări. Abilitățile

fizice nu ar fi fost întărite dacă în sinea lor nu erau și creaturi foarte inteligente care să poată recunoaște scopurile binevoitoare sau viclene ale celor ce se foloseau de ele. De aceea, în una dintre confruntările cu neamul cel mai aprig, când o pasăre a fost capturată, aceasta nu s-a putut supune dușmanilor wimánienilor. Dezamăgit de rezultate, liderul poporului estic a recurs la un plan mârșăv. A adunat magi din toate ținuturile, dornici pentru afirmare și avere.

Astfel, magia se va strecura în viața poporului Wimáni ca un șarpe veninos sub un coș cu merinde, în încercarea de a se adăposti de arșiță.

Voința regelui era simplă: dacă nu putea domni asupra făpturilor, nici adversarii săi nu vor avea parte de ele. Așa că sub stindardele sale regale, mii de soldați, arcași, lăncieri și magi au pornit prin deșertul Dor'Holoth.

Soarele se înălțase dintre dunele de nisip. O nouă zi urma să aducă suferință și cuvinte de îmbărbătare. Trecuseră ceasuri de la întâia săgeata trasă, de la întâia încheștare de săbii, de la primele picături de sudoare, până să se ajungă la pâraie de sânge care udau nisipul însetat.

Bătălia a fost crâncenă. Sute au murit. Victoria le era aproape wimánilor până când ocultismul a învăluit câmpul de luptă. Câțiva magi au lovit cu toiegele pământul care s-a cutremurat stârnind sortilegii funeste prin cuvinte de neînțeles muritorilor de rând. Nisipul începuse să se miște la picioarele lor. O ceață de graunți fini se ridică spre cer împreună cu incantațiile.

Deodată, în spatele armatei wimániene, se deschise un portal ca o arcadă de lumină, iar un vânt puternic se abătu pentru câteva clipe asupra oștilor

însângerate. Confuzia începuse să se înfiripe în mintea călăreților deșertului, rupând rândurile și prăvălindu-se de pe spinările păsărilor.

Soldații răsăriteni se retrăgeau, dar lupta nu era nici pe departe terminată. Cerul a început să se crape și lacrimi de foc s-au abătut asupra lumii, lăsând gropi adânci în nisipul fin. Pentru un moment Dor'holoth amuțise. Doar un murmur se mai putea auzi în ambele tabere. Apoi, haosul domni din nou. Din micile bazine de sticlă meteorică se ridicau spirite de foc.

Un călăreț căzuse, apoi încă unul. Creaturile de foc se înălțau cu fiecare viață luată. *Bulen'thi* și călăreții rămași începură să bată în retragere. Dar așa cum animalele mărunte care vânează se folosesc de viclenie pentru a-și prinde prada, magii împăienjeniră mințile călăreților acvili. Dulce și mieroase li se păreau cuvintele auzite iar wimáninenii se opriră din retragere și descălecară, cu privirile goale. Soarele căzuse sub orizont iar noaptea se înălțase triumfătoare.

Întunericul îi împresură și duhurile de foc mânăra păsările docile pe sub arcada luminoasă. Bestiile înalte păseau apăsate pe întinderea de nisip învăluită în miasma supranaturalului precum copii care se adună în jurul focului, în serile reci cu cer înstelat, ca și când ar fi știut că dincolo de strălucirea portalului era singura lor scăpare.

...De aproape trei sute de ani, tropăitul *bulen'thi*-lor nu mai răsună în deșertul Dor'holoth. Doar câțiva își mai amintesc, ca o imagine prăfuită dintr-un cotlon al memoriei ce nu le mai aparține. Deși aflate departe, poate

într-o altă lume uitată în univers, păsările masive cu picioare puternice și gâturi lungi încă mai aleargă prin deșerturi fără nume cu speranța că, vreodată, își vor reîntâlni stăpânii.

Venirea mării

de Lord Dunsany

(traducere Mircea Cărbunaru sr. & Bogdan Fofircă)

Lord Dunsany este pseudonimul literar al lui Edward John Moreton Drax Plunkett (1878-1957), al 18-lea Baron Dunsany, pair englez, membru al Camerei Lorzilor și militar de carieră. Poate mai puțin cunoscut în prezent, se numără printre marii pioneri ai genului fantasy. Este un creator de mitologii ficționale desăvârșite, inspirând cu opera sa mari scriitori ai genului precum J.R.R. Tolkien sau Robert E. Howard. Textul original al acestei traduceri a apărut în anul 1906, în volumul "Timpul și Zeii".

A fost o vreme când marea nu exista iar zeii amergeau pe câmpiile verzi ale Pământului.

Într-o seară din acei uitați ani, când zeii stăteau pe dealuri și toate micile râuri ale lumii erau încolăcite la picioarele lor, Slid, Zeul cel Nou, păși printre stele și lovi Pământul care zăcea într-un colț al Universului. În spatele lui Slid, coborând pe crepuscul și urmându-l îndeaproape, mășăluiu milioane de valuri.

Slid atinse Pământul în una din marile văi ce împărțea Sudul în două și acolo își stabili tabăra de noapte, cu toate valurile ce-l însoțeau. Așa cum stăteau pe vârful dealurilor, Zeii auziră un strigăt necunoscut venind dinspre locurile înverzite de dincolo de culmi, și atunci spuseră: „Aceasta nu este nici tânguirea vieții și nici urletul morții. Ce este oare strigătul care ajunge la urechile noastre și pe care nu l-am cerut niciodată?”

Atunci Zeii, laolaltă, chemară Sudul și vântul din sud. Și din nou, laolaltă, chemară nordul și vântul din nord. Apoi strânsură vânturile din toate zările și le trimiseră în câmpiile joase să afle ce lucru anume strigase și să-l aducă deîndată la ei.

Vânturile înhămară norii și-i mână până când ajunseră în valea cea mare și verde iar acolo îl găsiră pe Slid însoțit de valuri. O vreme, Slid și vânturile din cele patru zări se luptară până când puterea vânturilor se stinse și ele se unduiră până la zei, stăpânii lor, și spuseră: „Am întâlnit lucrul cel nou care a venit pe Pământ și ne-am războit cu el și cu armatele sale, dar nu am izbândit; acel lucru nou este minunat dar foarte mânios și se scurge încoace, către voi.”

Slid înaintă și-și conduse armatele prin vale până ce, palmă cu palmă, cuceri pământurile zeilor. De pe dealurile lor, zeii rupseră mai multe faleze

dure și nenumărate stânci roșii cărora le porunciră să pornească împotriva lui Slid. Falezele mășăluiură până la Slid și se ridicară împotriva sa înclinând frunțile înainte; se încruntară și stătură neclintite să păzească pământurile Zeilor de forța năprasnică a mării și să-l gonească pe Slid de pe Pământ.

Slid trimise câteva dintre valurile lui cele mici să afle ce se ridica împotriva-i, dar ele fură spulberate de faleze.

Slid strânse o nouă hoardă de valuri uriașe și le năpusti împotriva falezelor însă le sparseră și pe acestea. Din nou Slid chemă din adâncuri o mulțime de valuri și le trimise involburate împotriva paznicilor zeilor, dar stâncile cele roșii se încruntară mânioase și izbiră cu tărie. Slid adună încă o dată cele mai mari valuri ale sale și le azvârli împotriva falezelor; iar când valurile fură împrăștiate ca și cele dinaintea lor, picioarele falezelor de-abia mai puteau sta neclintite și fețele lor erau pline de urme adânci. Atunci, pentru fiecare despicătură ivită în stânci Slid trimise cele mai înverșunate și uriașe valuri ale sale, și altele care le urmară, și însuși Slid se năpusti asupra unor stânci uriașe pe care le prăbuși cu ghearele și le călcă în picioare. Când tumultul luă sfârșit, marea birui iar armata lui Slid înaintă mășăluiind prin vale, peste rămășițele stâncilor și falezelor.

Zeii îl auziră din depărtare pe Slid cum se bucura și cânta cântece de biruință peste falezele sfărâmate iar zgomotul armatelor sale suna în urechile lor atente, aproape, tot mai aproape.

Atunci zeii chemară ținuturile îndepărtate pentru ca acestea să salveze lumea de Slid, iar ghețarii se strânsură și mășăluiură ca o linie albă, gigantică, de faleze sclipitoare care se opriră dinaintea lui Slid.

Slid își potoli legiunile și, când valurile

stătură cumiți, începu să îngâne un cântec ce demult tulburase stelele făcând să curgă lacrimi din întuneric.

Cumplite erau falezele albe care stăteau să păzească lumea zeilor însă cântecul ce tulburase stelele, pluti gemând până la picioarele zeilor, trezind dorințe ascunse. Râurile albastre care stăteau încolăcite se treziră, deschizând ochii; se despletiră și, unduindu-și apele, se învolburară printre dealuri, pornind în căutarea mării. Traversară lumea și ajunseră, într-un sfârșit, acolo unde se înălțau falezele imaculate, veniră prin spatele lor, le sparseră ici și colo și intrară în rândurile destrămate ale lui Slid. Zeii se mâniară cumplit pe râurile trădătoare.

Slid își încetă cântecul care ademenea lumea, își strânse legiunile, iar râurile ridicară capetele alături de cele ale valurilor asaltând laolaltă falezele zeilor. Armata lui Slid își croi drum peste tot unde râurile săpaseră canioane prin faleze apoi le sparse în insule și le goni departe.

De pe culmile dealurilor, zeii auziră încă o dată glasul lui Slid răsunând victorios peste falezele zdrobite.

Mai mult de jumătate din lume căzu sub stăpânirea lui Slid și, în vreme ce armatele sale înaintau, poporul lui Slid, peștii și țiparii uriași, se plimbau printre arborii ce aparținuseră odată zeilor. Zeii începuseră a se teme pentru tărâmul lor și merseră în cele mai adânci unghere ale munților, în inima dealurilor unde-l găsiră pe Tintaggon, un munte de marmură neagră care se înalță mult deasupra pământului, și-i vorbiră cu glasul zeilor:

„O, primul născut dintre munți, când la început am zămislit lumea, întâi te-am creat pe tine și mai apoi câmpiile, văile și dealurile, ca toate să stea la picioarele tale. Acum, Tintaggon, stăpânii tăi cei veșnici, Zeii, sunt în fața unui nou lucru care nimicește tot. Du-te așadar, tu, Tintaggon, și ridică-te înaintea lui Slid ca zeii să fie încă zei și pământul să rămână verde.“

Auzind vocea stăpânilor, Zeii Cei Bătrâni, Tintaggon păși prin noapte lăsând în urma sa zarea limpede. Traversă valea cea verde și ajunse la Ambrady, la marginea ei, iar acolo întâlni uriașa armată a lui Slid, cea care cucerise lumea.

Împotriva sa, Slid năpusti toată forța apelor care biciu peste genunchii lui Tintaggon, se învolbură din toate părțile, apoi se stinse și se pierdu. Tintaggon se înalță la fel de neclintit pentru onoarea și pământurile stăpânilor săi, Zeii Cei Bătrâni.

Atunci Slid se duse la Tintaggon și-i spuse: „Să facem o învoială. Lasă armata mea să treacă spre

valea ce deschide lumea pentru ca verzile câmpii ce străjuiesc picioarele zeilor să-și cunoască Zeul Cel Nou: pe Slid. Armata mea nu se va mai bate cu tine și împreună vom fi stăpâni egali ai întregului Pământ, iar când întreaga lume va murmura cântecul lui Slid și dealurile dușmane vor fi moarte, atunci numai capul tău se va ridica peste armatele mele. Te voi împodobi cu toate veșmintele mării, și toate bogățiile pe care le-am strâns în lupta mea vor fi la picioarele tale. Tintaggon, am cucerit toate stelele, cântecul meu a răsunit peste întinderea cerului, am ajuns victorios în toate colțurile Universului; tu și cu mine suntem gata să fim stăpâni egali atunci când zeii bătrâni se vor duce și tot pământul cel verde îl va cunoaște pe Slid. Pe umerii mei, vei avea strălucirea azurului și vei găsi împlinirea tuturor dorințelor.“

Dar Tintaggon răspuse: „Sunt credincios și întunecat și am o singură dorință - aceea de a-mi apăra stăpânii și pământul lor cel înverzit.“

Atunci Slid se întoarse și se năpusti dimpreună cu toate valurile mării trimițându-le neînfricate asupra lui Tintaggon. Însă marea, șuierând, căzu de pe fața de marmură a lui Tintaggon și undă cu undă se târî înapoi la Slid zicându-i: „Tintaggon rezistă!“.

Depart de câmpul de bătălie, Slid cugetă îndelung și trimise valuri care să acopere ochii lui Tintaggon, iar armatele sale vuiră mult timp. Tintaggon stătea însă neclintit pe marginea văii, păzind zeii și pământurile lor verzi de năvălirea mării.

Cântând, Slid își adună oceanele împreună și într-o dimineață, după ce Slid încheie pace cu insulele, cu vântul din sud și cu soarele, își năpusti deodată adâncurile celor cinci oceane asupra lui Tintaggon. Oceanele îl izbiră pe Tintaggon și trecură peste capul său. Unul câte unul oceanele slăbiră, și căzură dar Tintaggon nu se clinti până ce, în dimineața următoare, oceanele muriră la picioarele sale.

Însă lui Slid îi aparținea încă tot ceea ce cucerise până atunci și Sudul nu mai era o vale verde; iar ceea ce Tintaggon străjuise împotriva lui Slid rămânea al zeilor.

Calmă, marea stă și acum la picioarele lui Tintaggon, după ce, cândva, falezele de stâncă și cele de gheață stătuseră la picioarele sale. Adesea se retrage departe de țarm și val după val vine cu vuietul armatelor sale pentru ca toți să-și amintească marea bătălie ce o purtase împotriva lui Tintaggon când acesta străjuise pământul Zeilor. Câteodată, în visele lor, năvalnicii războinici ai lui Slid își ridică frunțile eliberând strigătul de bătălie; atunci norii cei negri se adună lângă fruntea semeață a lui Tintaggon și stau amenințători, urmăriți din depărtare doar de corăbiile ce străbat locurile cucerite de Slid.

Owliver, născocitorul

de Teodora Burlacu (10 ani)

Undeva, într-o pădure foarte îndepărtată, trăia un pui de bufniță pe nume Owliver. De fapt, nu era chiar pui, era mai mult un adolescent, dar încă îi mai plăcea să se joace cu prietenii săi, ariciul Harry și veverița Connie. Owliver avea o pasiune, puțin obișnuită pentru o bufniță: adora să construiască. Toate animalele din pădure știau asta și nu puțini erau cei care apelau la el să le meșterească una-alta prin casă. Ciocănitoarea avea o poliță primită de la Owliver pe care își așezase colecția de cănuțe din coajă de brad; vulpea își aranja coada stufoasă privindu-se în oglinda ce se odihnea pe scrinul lucrat de Owliver și chiar Marele Corb, conducătorul tuturor, se odihnea, după o zi grea de împărțit dreptatea, pe un pat creat de prietenul nostru.

Într-o zi, pe când se juca de-a prinsă, jocul lor preferat, împreună cu prietenii săi, Owliver a observat ceva strălucitor într-un tufiș.

Curios, s-a apropiat. Între timp, lângă el au ajuns Connie și Harry. Inima le bătea să le sară din piept. Era... o sferă micuță, din sticlă, ce strălucea în lumina soarelui. Owliver o luă, o întoarse, o ciuguli puțin cu ciocul. Harry se strădui și el să o ia în țepi, dar nu reuși. Connie încercă să o spargă, la fel ca pe nucile ei preferate, dar nici ea nu avu mai mulți sorți de izbândă. Până la urmă Owliver reuși să o apuce în ghearele sale ascuțite și zbură până acasă. În scorbura, o așeză pe masă și o privi lung alături de prietenii săi. Sfera își pierduse din strălucire, dar nu și din perfecțiune.

– Știu! strigă Owliver! Este darul zânelor pentru noi!

– Nu vorbi prostii, spuse Harry. Nu există zâne.

– Atunci, cine ar fi putut crea ceva atât de frumos?

– Poate... încercă să zică și Connie ceva, dar în acel moment sfera începu dintr-o dată să lumineze din ce în ce mai tare, după care se stinse brusc.

Cei trei prieteni se priviră lung, după care Owliver rosti:

– Cu siguranță a fost un dar al zânelor, voi construi ceva cu el.

Zis și făcut. După două luni de muncă, Owliver avea gata o nouă invenție: un ceas muzical cu o sferă de cristal la capătul unui lanț strălucitor, pe care i-l dăruie lui Harry, ca să nu se mai plângă că din cauza vechiului ceasornic de la bunicului său, întârzie mereu la școală.

CASETA REDACȚIONALĂ

• Coordonare număr, redactare, tehnoredactare:

Mircea Cărbunaru

• Secretariat de redacție:
Gabriel Leonard Sîrbu

• Publicație cu tiraj limitat realizată de:

Cenaclul S.F.&F al Asociației Culturale ArtZONE Brăila
(reprezentant: vicepreședinte **Silvia Luminița Cărbunaru**)

cu sprijinul

Bibliotecii Județene "Panait Istrati" Brăila
(reprezentanți:

director **Dragoș Neagu**;
suport tehnic **Corina Ciuraru**)

• Tematica numărului

Weird fiction & fantasy

• ISSN 2784-1294

• ISSN-L 2784-1294

Robotica și programarea pot face literatura SF să devină realitate!

Unii tinerii au imaginație pentru a descrie cum va arăta lumea de mâine, alții își folosesc imaginația pentru a transpune visele în practică!

Unde? La Biblioteca Județeană “Panait Istrati” Brăila, la Makerspace, locul unde creativitatea și științele se împletesc perfect!

Cum? Participând la atelierele de programare, robotică, modelare 3D! Schimbăm lumea de mâine folosind STEAM (Science, Technology, Engineering, Arts, and Mathematics). Echipele noastre robotică și programare fac performanță, participă la cele mai renumite concursuri naționale și locale de unde se întorc cu diplome și premii.

Vrei să crezi viitorul? Te așteptăm la Makerspace!

- Biblioteca Județeană “Panait Istrati” Brăila,
Piața Poligon nr. 4, clădirea nouă, etaj II

- Facebook: <https://www.facebook.com/groups/roboticabraila>

- Telefon: 0239 611 292 înt 340

- E-mail: silviu_gheorghe@bjbraila.ro

Makerspace – locul unde roboții au viață!

- ISSN 2784-1294
- ISSN-L 2784-1294